

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015 r.

sprawy **D. K.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 i 3 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],

z dnia 16 maja 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.,

z dnia 18 października 2013 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 18 października 2013r., uznał między innymi oskarżonego D. K. winnym popełnienia przestępstwa:

1. z art.258 § 3 k.k., za które wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku);

2. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek grzywny po 100 zł każda i orzekł

przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 77.000 zł (pkt 2 wyroku);

3. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku).

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego D. K., wyrokiem z dnia 16 maja 2014r., zmienił zaskarżony wyrok wobec tego oskarżonego w ten sposób, że:

1. zmienił opis czynu z art.258 § 1 i 3 k.k. przypisanego temu oskarżonemu (pkt III a wyroku);

2. zmienił opis drugiego czynu i zakwalifikował go z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.59 ust. 1 tejże ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art.64 § 1 k.k., a za podstawę orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny przyjął art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art.65 § 1 k.k. (pkt III b wyroku);

3. ustalił kwotę orzeczonego wobec oskarżonego przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego mu przestępstwa na kwotę 57.000 zł (pkt III b wyroku);

4. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt IX wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego D. K.

Zarzucając „rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę następujących przepisów prawa procesowego:

a) art.5 § 2 k.p.k. poprzez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia przez sąd I instancji - niedającej się usunąć wątpliwości dotyczącej tego, czy skazany kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, która to wątpliwość wypływała z materiału dowodowego, bowiem żaden dowód nie rozwiał tejże wątpliwości i nie wskazywał wprost na zamiar bezpośredni skazanego w tym względzie - na niekorzyść skazanego, zamiast na jego korzyść;

b) art.7 i 410 k.p.k. poprzez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającego się w przydaniu przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom K. M. przy jednoczesnym odmówieniu

wiarygodności wyjaśnieniom D. K., podczas, gdy wyjaśnienia K. M. gdyby zostały ocenione zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, przy właściwym uwzględnieniu kryteriów oceny pomówień, nie mogłyby stanowić podstawy do skazania D. K. i przypisania mu sprawstwa z art. 258 § 1 i 3 k.k.”

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i zmienionego nim wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 października 2013 r. oraz przekazanie sprawy D. K. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w poznanu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Należy stwierdzić, że tak sformułowane przez wnoszącego kasację zarzuty dotyczą tylko i wyłącznie orzeczenia Sądu I instancji i są całkowicie niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Wyrok Sądu I instancji może być w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie jedynie w sposób pośredni poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Kasacja nie jest bowiem kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu II instancji. Wniesiona kasacja nie zawiera jednak zarzutów dotyczących obrazy art. 457 § 3 k.p.k. lub art. 433 § 2 k.p.k., a z uwagi na treść uzasadnienia kasacji, które w istocie w całości poświęcone jest rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego, nie sposób jest rozszerzyć zakres kognicji postępowania kasacyjnego w tej sprawie, nawet przy wykorzystaniu reguły interpretacyjnej z art. 118 k.p.k., na okoliczności związane z regułami obowiązującymi w postępowaniu odwoławczym.

Uprzednio w apelacji skarżący podniósł zarzut obrazy art. 7 k.p.k. polegający, jego zdaniem, na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w sprawie. Dowolność ta miała sprowadzać się do niesłusznego uznania wyjaśnień K. M. za wiarygodne w odniesieniu do wskazanego przez niego udziału i roli oskarżonego D. K. w popełnieniu przypisanych mu czynów oraz uznania za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego

D. K. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, że Sąd Apelacyjny, postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy D. K. wskazując równocześnie dlaczego uznał je za niezasadne. Pomimo tego, skarżący w kasacji w dalszym ciągu kwestionuje ocenę dowodów dokonaną w tej sprawie przez Sąd Okręgowy, która została prawidłowo zweryfikowana i zaaprobowana przez Sąd odwoławczy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.